

saldne Domme, i hvilken Henseende, jeg navnlig skal minde om den bekjendte Højesteretsdom af 29de April 1880, ved hvilken en Fisker, for at have brugt Garn med for smaa Masser udenfor Limfjorden, blev idømt Mulkt. Indenrigsministeriet mente imidlertid ikke strax at ville bringe denne skjærpende Fortolkning til Anvendelse og lod altsaa Sagen gaa upaaagtet hen til 1884; da udstedte Indenrigsministeriet selv et Circulaere, hvori det indskjærpedes nøie at paase, at der ikke blev fisket med Garn med for smaa Masser. Smidlertid forlod man atter denne Opfattelse, idet der saa blev forelagt et Lovforslag, hvorefter Masseviddereglerne skulde bortfalde midlertidigt, og der udkom da den omtalte Lov af 30te Marts 1885, som imidlertid kun skulde gjælde i 4 Aar. Grunden til denne var jo, at man gik ud fra, at en Del Fiskere havde anstaaft sig ulovlige Redstaber, og man mente saa, at det var Synd at forbyde dem at bruge disse op, men man mente tillige, at naar de 4 Aar vare gaaede, saa havde de brugt disse Fiske-redstaber op, og saa kunde man fordrø af dem, at de havde lovlige Redstaber. Jeg minder kun herom, fordi jo, hvis Loven ikke skulde føres igennem i denne Samling og ikke bliver fuldført, for den midlertidige Lov udløber, hvilket vil ske den 1ste April 1889, altsaa om et Aar, saa gjælder igjen de gamle Bestemmelser i Danst Lovs 5—10—45, saa skulde Fiskerne altsaa holde sig Bestemmelsen om Massevidden efterrettelige. Jeg tror som sagt, at dette Punkt er af stor Vigtighed, idet Bestemmelser om Massevidden i Forbindelse med andre Fredningsbestemmelser er noget af det, der vil frede Fiskeriet bedst her i Landet. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale Vædringsforslag under Nr. 11.

Sensen: Jeg skal tillade mig at give min Tilslutning til det Vædringsforslag, der angaar svenske Undersaatters Ret til at drive Sildefiskeri under Bornholm. Jeg skjønner ikke rettere, end at de bornholmste Fiskere ere ligesaa gunstigt stillede om ikke gunstigere, naar Bestemmelser om svenske Fiskeres Ret til at drive Sildefiskeri komme til at gjælde „indtil videre“, som naar Folke-thingets Affattelse bliver til Lov, der jo gaar ud paa, at Bestemmelsen derom kun skal gjælde til 1ste Januar 1890, naar der ikke til den Tid bliver truffet saadanne traktatmæssige Overenskomster, som gjøre, at Forholdet kan bestaa. I begge Tilfælde forudsættes jo, at der opnaas traktatmæssig Overenskomst, og jeg nærer det Haab, at det ret snart vil lykkes den høie Regjering

at opnaa traktatmæssig Overenskomst om dette Forhold, saaledes at ikke alene de bornholmste Fiskeres Ret ikke trædes for nær, men at ogsaa de gamle Forhold, der hidtil har fundet Sted, at svenske Fiskere have Adgang til at affætte deres Fangst paa Bornholm vedblivende uhindret kan finde Sted. Det er jo nemlig saa, at Fiskeudførslen fra Bornholm, der tiltager Aar for Aar, er en ikke ganske ubetydelig Indtægtskilde for Den. Det kommer ikke alene Arbejderne, de Hændende og de Skibe, som transportere Silbene, men ogsaa de Havne og de Kommuner, hvor til Silbene ankomme og udføres, til Gode. Jeg skal saaledes anbefale, at dette Vædringsforslag bliver vedtaget.

Maaten: I Anledning af den ærede Ministers Udtalelser skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at Analogien fra Næringsloven ikke passer i dette Tilfælde, thi Bestemmelsen der angaar netop Udøvelsen af en Næringsdrift, der ikke er fri, men her er Spørgsmaal om fri Næringsdrift, som efter de almindelige Regler bør tilkomme alle Undersaatter. Jeg skjønner ikke rettere, end at vi efter den Maade, hvorpaa vi stille Krav til Enhver, der er bosat her i Landet, og navnlig forlange af ham, at han skal være værnepligtig, i det Dødblik han har sit Hjem her, da heller ikke bør negte ham Adgangen til at ernære sig paa en lovlig Maade. Det er nærmest i Analogi med, at enhver Undersaat kan faae sit Stib registreret, kan drive Agerbrug o.s.v., at jeg mener, at han ifølge den gjældende Ret ogsaa har Adgang til Fiskeri. Nu kan jeg nok gaa med til, at man, for at beskytte de danske Fiskere mod, at deres Ret eluderes af Fremmede, sætter en Tidsfrist af to Aar, saaledes at Ingen maa fiske, som ikke har haft fast Ophold i to Aar, men det forekommer mig ogsaa, at den Bestemmelse saa maa være tilstræffelig, og jeg vil tillade mig at anbefale, at man ikke gaar videre i Forandringen af den gjældende Ret end til at kræve denne Tidsfrist.

Breinholdt: Den ærede Indenrigsminister udtalte ikke saa ringe en Tvivl med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 11. Hans største Indvending mod det syntes mig at være, at det i det Hele er en meget vigtig og indgribende Bestemmelse, og i saa Henseende kan jeg give ham fuldstændig Ret, det er det ogsaa. Men netop paa Grund af dens Vigtighed tror jeg, at den fortjener at komme under Landstingets Overveielse, og det Samme har min ærede Medforslagsstiller ment. Denne Vædring har jo allerede